

33 / 1920/09

წასი 13 მ.

საქართველოს მემკვიდრე

„მომი მოუღე კუდსაო, ბატონი მოქცემს ქუდსაო
მოკცემს და ისევ წაგართმევს, ნუ დავაკლდება კუდსაო“
(ხალხური ანდაზა)

№

28

1920 წ.
ივნისის 6

ორი მზე, ორი არწივი და ჭაბუკი.

იყო ერთი ჭაბუკი—ამაყი, მხნე, ლალი და მამაცი.

თავი არასოდეს დაუხრია მიწისკენ და სულ ცაში იყურებოდა:

— მზე უყვარდა ძლიერ და კიდევ არწივი.

მზეს მის გარდა თვალს ვერაფერს უსწორებდა. ის კი დაუხამხამებლად გაუყრიდა თვალს და სიამისაგან უხშირდოდა.

არწივს რომ დაინახავდა, გული აუთრთოლდებოდა ხოლომე და ხელებს ზევით ასტყორცნიდა, არწივისაკენ, თითქოს ფრთებსა ჰშლის და გაფრენა უნდაო.

— რა არის, რომ სულ ცაში იცქირები? განა კისერი კი არ გეტკინებაო?—ჰკითხავდნენ ზოგნი და იცინოდნენ.

— ნუ გეშინიანო!—მიუგებდა და არც კი შეჭხედავდა; ისევე ზევით იყურებოდა, ცისაკენ.

— მაინც, რა დაგიკარგავს იმ ღრუბლებში, თვალს რომ არ ამორებო?—ჰკითხავდნენ სხვები.

— სინათლე და თავისუფლებაო!—მიუგებდა.

— როდის უნდა მოსწყვიტო თვალი ამ ცის გუმბათსო?—ჰკითხავდნენ კიდევ მესამენი.

— თქვენა და თქვენისთანები რომ მზესავით ნათელი და არწივსავით თავისუფალი გახდებითო!—მიუგებდა.

— გითიაო!—ამბობდნენ მისთვის ზოგნი და დასცინოდნენ.

— ხალხსა ჰრყენისო!—გაიძახოდნენ ძლიერნი ქვეყნისანი და საპყრობილეში ამწყვდევენ, აწამებდნენ და სტანჯავდნენ.

— ეგ არის ჩვენი მწე და მეობი: გზას გვიკვლევს და წინ მივყევართო!—ჩურჩულებდნენ აქა-იქ და თვალს არ ამორებდნენ.

ის კი ისევე ცაში იყურებოდა ნიდავ და უშიშრად მოუწოდებდა ხალხს:

— დაამკვიდრეთ ქვეყნათ ნათელი მზისა და თავისუფლება არწივისაო!

თან და თან იზრდებოდა ჭაბუკის მიმდევართა რიცხვი და ბოლოს ყველამ იწამა იგი.

აუგეს მას მშვენიერ კორდზე ლამაზი სასახლე, გაუშენეს წალკოტი და ხელით აიყვანეს ახალ ბინაზე.

— ჩვენთვის ეწამა, ჩვენთვის ევნო და ჩვენვე უნდა დავუამოთ წყლულები. . დე, მოსვენებით და უზრუნველათ იცხოვროს: უფრო გავგიკვლევს გზასო!—ამბობდნენ.

და ჭაბუკი მრავალ-ჭირნახული, გამხდარი და ფითრებული დამკვიდრდა ახალ სახლში. თვალეები

ისევე უწინდებურათ უელავდა და ცისკენ ჰკონდა მიპყრობილი, მზისა და არწივისაკენ.

მაგრამ ისე ლამაზი იყო სასახლე და ისე თვალწარმტაცი წალკოტი, რომ ჭაბუკი ხან და ხან მათი ცქერითაც სტკებოდა და მაშინ ღროვებით ავიწყდებოდა მზე და არწივი.

ერთხელ მივიდა მასთან კაცი ვინმე შემპარავი, მსუქანი, მაძლარი და კმაყოფილი, სალამი მისცა და უთხრა:

— მავატივე კადნიერება, მაგრამ ერთი რამ უნდა გკითხო: სულ რომ ზევითკენ მიიღრვი და მზე-სა და არწივს უცქერი, განა შეიძლება მათი მიწვდომა? ვის შეუძლია ხალხის იმ სიმაღლეზე აყვანა და ცაში დასახლებაო?

— ეგ, რა თქმა უნდა, შეუძლებელია, მაგრამ მზის და არწივის დედამიწაზე ჩამოტანა კი შესაძლოაო,—უპასუხა ჭაბუკმა.

— ჰიე-ჰიე-ჰიე!—გაიცინა კაცმა: განა ჩამოსატანადაც ასვლა, არ დაგჭირდებაო?

ჭაბუკი შეჩერდა, წარბები შეჰკრა და მრისხანეთ უთხრა:

— მაცდური ვინმე ყოფილხარ! წადი აქედანო!

— ჰიე-ჰიე-ჰიე!—კიდევ გაიცინა შემპარავად კაცმა: მიტომ მოგახსენე კადნიერი სიტყვა, რომ მე მივაგენი საშვალეებს და შემიძლია მზესა და არწივს მივწვდეთ.

— წადი! არ მინდა შენი საშვალეაო!—გაურისხდა ჭაბუკი და გაშორდა იმ კაცს.

მარტო რომ დარჩა, იმ კაცის სიტყვებმა ჩააფიქრა. ნეტა რა საშვალეებს მიაგნოო—ჰფიქრობდა ჭაბუკი.

მეორე დღესაც მივიდა ჭაბუკთან ის კაცი და მესამესაც.

ბოლოს ვეღარ მოითმინა ჭაბუკმა და ჰკითხა, აბა მითხარი, რა საშვალეებს მიაგენი მზისა და არწივის მისაწვდომათო.

მაშინ იმ კაცმა წაიყვანა ჭაბუკი, მიაყენა ერთ ქაობს, რომლის ზედა პირი უძრავი და სარკესავით სწორი იყო, გააჩერა და უთხრა:

— აბა, მოაშორე თვალი შენს მზესა და არწივს და შეჭხედე ჩემსასო!

ჭაბუკმა მოსწყვიტა თვალი ზეცას, ჩაიხედა ქაობში და საოცარი რამ დაინახა: სწორედ ის ზეცა, რომლისთვისაც აქამდე თვალი არ მოეშორებია, აქ ჩამხობილიყო, ამ ქაობში, თავის ღრუბლებიანათ, ზედ ანათებდა იგივე მზე და ღრუბლებში ლალად დანავარდობდა იგივე არწივი.

— რას იტყვიო?—ჰკითხა კაცმა.

ჭაბუკი მუნჯივით იდგა ერთ ადგილას და თვალს ვერ ამორებდა საკვირველ სურათს.

— როგორ გგონია, რა არის უფრო ადვილი: იქ, შენს მზესა და არწივთან ასვლა, თუ აქ, ჩემს ცაზე დაშვებაო?

ჭაბუკი ისევ ისე უძრავადიდგა, გაშტერებული,
მაშინ კაცმა ხელი ხელში ჩაეღო და შუა ჭა-
ბისკენ წაიყვანა.

ჭაბუკი ანგარიშ-მიუცემლათ მიჰყვებოდა თან
კაცს და თვალს ველარ აშორებდა ჭაობში გამო.
სულ მზისა და არწივის ანარეკლს.

ეს კაცი მართალს ამბობს—ჰფიქრობდა იგი:
მაგისი მზე და არწივი უფრო ადვილი მისაღწევია
ვიდრე ჩემო.

და ჭაბუკი იმ კაცთან ერთად ჩაეშვა შუა ჭაობში.
ასე ჩაიძირა თავისუფლებისა და სინათლის მო-
ყვარული ჭაბუკი ბაყაყებშია და ქვეწარმავალთა
საბუდარში.

თავუნა.

ტაში-ტუშის სიმღერა

(გ. ქუჩიშვილს)

1.

კლდეში ჯოჯო დალოგინდა,
მღვიმეს შემოუსტვინა,
უსტვინა, უსტვინა...
კლდესა ტლაშანი აფარდა,
სოფლის ბოლოს უწვდინა,
უწვდინა, უწვდინა...
ხუცესს ღიბი გაუსივდა,
ქინკამ თურმე უკბინა,
უკბინა, უკბინა...
ნაბატონარს შვილიშვილი
დაებადა უტვინო,
უტვინო, უტვინო...

2.

ყანას მწყერი გაგოგმანდა ნელა...
ნელა...
ყაყაჩო წამოაქცია ცუგრუ...
მელა...
ბოქაულობს კომისარი მელა...
მელა...
გადაგვყლაპოს ლამის არი ყველა...
ყველა...

3.

ურმის კოფოზე წყალი გუბს,
შიგ ორაგული მიცურავს,
მიცურავს, მიცურავს...
ცამ თუ იცის ცოდვა მადლი,
წყალს არ გადაგვიწურავს,
გვიწურავს, გვიწურავს...
ქობშიც წყალი ჩამოსულა,
დარბაზს ვინ დაგვიხურავს,
გვიხურავს, გვიხურავს...

ნიაფი ფოთოლს მიაყრის
ქარი შეგვიმიწურავს,
მიწურავს, მიწურავს...

4.

გასტიგუგუ ჩამოვები
წვიმის ცვარზე ავკიდე,
ავკიდე...
ღვდელს უზალთუნი შევაბი,
შევაბი და დაეჭვიდე,
დაეჭვიდე...
საბაეოზე არ გამიშვეს,
თავსა ბალა წავჭვიდე.
წავჭვიდე...
ძაღლის ხიდზე გავიარე,
ვერც შაურად გავჭვიდე,
გავჭვიდე...

5.

ორლოზე ჩამოვიარე,
ზვარი და ვენახი,
ზვარი და ვენახი...
გუთნის ერქვანს უღრუტუნებს
წვინტლაძინათ ტახი,
ტახი, ტახი...
ბიჭო გოგო მოგინდება,
შენზედ არის ახი,
ახი, ახი...
კუდ ბოძალი, თავ კობალი,
ეშმაკის მათრახი
ეშმაკის მათრახი...

6.

საქართველოს ვინ აჯაგრებს,
მოწყენილი რათ არი,
რათ არი, რათ არი...
თარაქამა დაგვემუქრე,
მაგომედა თათარი,
თათარი, თათარი...
ყიზილბაში ქემალფაშა,
რუს ლენინიც აქ არი,
აქ არი, აქ არი...
ჩენი ჯარი და გვარდია
ფეხზე სდგას და მზათ არი,
მზათ არი, მზათ არი...

7.

ჩვენ რომ დიდი ღმერთი გვწყალობს
მტერს რათ არა ჰგონია,
რათ არა ჰგონია...
თავისუფლების ტაძარი
სხვას რათ არა ჰქონია,
რათ არა ჰქონია...
რათა ბიჭო, რათა ბიჭო,
სხვას რათ არა ჰქონია!...
საქართველომ ააშენა—
სხვას რათ არა ჰქონია,
სხვას რათ არა ჰგონია...

დღეს არ იცის, ხვალ ვაიგებს
მეტი რა ღონეა,
მეტი რა ღონია...

8.

ჩვენი ცდანი საგმირონი
სუ სავარგონია...
შვილი შვილთა ჩვენ საფლავზე
ვარდი დარგონ ია...
ერთობაა ქრისტე ღმერთი,
ჩვენ ასე გვგონია...
მიწა ჩვენი სამშობლოა—
მზე იორდანია...
ივანე ნათლის მცემელი—
ნოე ქორდანია...

ვინტარი.

პატარა ფელეტინი.

სჯობს სახელისა მოხვეჭა...

„რა უარეა მამაცსა,
ომშიგან პირის მღმეჭელსა,
შემდრკალსა, შეშინებულსა
და სიკვდილისა მეჭველსა!
კაცი ჯაბანი რითა სჯობს
ლიაცსა, ქსლისა მბეჭველსა,
—სჯობს სახელისა მოხვეჭა
ყოველსა მოსახვეჭელსა.“

შოთა რუსთაველი.

მახსოვს, ერთი ვიღაცა ქართველი მწერალი
სამი წლის განმავლობაში თანდათანობით ჰკრეფ-
და „ვეფხვის ტყაოსნიდან“ ეგრედ წოდებულ „უა-
ლბ ადგილებს“ და როცა ვეფხვის ტყაოსანი აღარ
ეყო, „ქილილაზე“ გადავიდა.

რკინის გზის მოსამსახურე ბარბაქაძე კი ასე
სრულიადაც არა ფიქრობდა. მას მისმა ბებია ბავ-
შვობის დროსვე შეასწავლა საუკეთესო ადგილები
შოთას პოემისა. მათ შორის პატარა ბარბაქაძემ ყვე-
ლაზე უფრო ზემორე მოყვანილი ტაეპის მეოთხე
პწკარი—

„სჯობს სახელისა მოხვეჭა
ყოველსა მოსახვეჭელსა“ — და-მახსოვნა.

ის მუდამ იმის ცდაში იყო, რომ მისი სახელი
მთელ საქართველოს გაეგო და ეს ოცნება არ და-
ვიწყებია არც მაშინ, როცა ჩვენს მატარებელს
ადირბეიჯანის საზღვრებში შეჰყავა. ბარბაქაძე თან
ერთად ას ცხრამეტი ქართველი კიდევ სხვა იყო
ქართულ მატარებელზე, მაგრამ არც ერთმა იმათ-
განმა არ იცოდა, რომ „სჯობს სახელისა მოხვეჭა
ყოველსა მოსახვეჭელსა.“ ეს არ ცოდნა მათ არც
ჩათვლებათ დიდ დანაშაულათ, ვინაიდან ბებიას
მათთვის არ უსწავლებია ვეფხვის ტყაოსანი.“

ქართული მატარებლის შესვლამდე ადირბეიჯა-
ნი უბრალო ბურჟუაზიული რესპუბლიკა იყო და
იქ თავის მოწონება ყველა ქართველს შეეძლო

მაგრამ ერთ მშვენიერ საღამოს, როცა ქართველი
მატარებელი ბაქოს სადგურზე იდგა, ადირბეიჯანი
უცებ გაწითლდა, გაკომუნისტდა, გაფედერალისტ-
და და გასაბჭოთა რესპუბლიკდა.

მდგომარეობა ძირიან ფესვიანად შეიცვალა და
ცხადია, აქ თავის მოწონებას ყველა ქართველივერ
შესძლებდა!

კომის:რმა ჩანჩურ ოღლიმ დაიბარა ქართველი
რკინის გზელები და განუცხადა მათ:

— ამხანაგებო! თქვენს ქვეყანაში დღესაც კონტრ-
რევოლიუცია მძვინვარებს, ბურჟუაზია არის გამე-
ფებული. ეს თქვენი ბრალიარ არის... რას იზამთ,
ყველაფერს შეგნება და მომზადება სჭირია! თქვენ
ჯერ-ჯერობით კულტურის დაბალ საფეხურზე
სდგებართ და აპიტომაც ვერ შეათვისებთ საბჭოთა
ადირბეიჯანის მაღალ კულტურას. მაგრამ ჩვენ იმე-
დი გვაქვს, თან და თანობით თქვენ შეისწავლით
პროლატარიატის გზას და თუ ალაჰმინება, სამო-
თხეში შეხვალთ. ამისთვის, ამხანაგებო, საჭიროა
თქვენ შეხვიდეთ ჩენს სამსახურში, ადირბეიჯანში
დარჩეთ და ისწავლოთ ჩვენგან სოციალიზმი.

ოცდა ცხრამეტ რკინის გზელს გულიანათ გაე-
ცინა.

— ჩვენ მშვენივრად ვხედავთ თქვენს უპირა-
ტესობას, მიუგო ერთმა მათგანმა— ვხედავთ თქვენს
საუცხოვო წესრიგს, თქვენს შეგნებას და განვი-
თარებას, მაგრამ თქვენთან დარჩენა არ შეგვიძლია.
აბა რა თქვენთან გამოსაჩენი პირი გვაქვს ჩვენ,
ბურჟუებსა და კონტრ რევოლიუციონერებს!! გმა-
დლობთ, ამხანაგო, კეთილი სურვილებისათვის.

მე ას ოცე ქართველი რკინისგზელი ბატონი
ბარბაქაძე ან დროს სულ-გატრუნულ იყო. ის დაჟინე
ბით ფაქრობდა შოთა რუსთაველის სიტყვებზე: სჯობს
სახელისა მოხვეჭა ყოველსა მოსახვეჭელსაო“

— ამხანაგო ჩანჩურ! — დაიწყო მან მცირე ყოყ-
მანის შემდეგ: — მართალია ერთი მერცხალის მოფ-
რენა გაზაფხულს ვერ მოიყვანს, მაგრამ მე მინდა
ჩემ შეუღებელ თანამემამულეთა უმაღური საქციე-
ლი გამოვასწორო, მე დავრჩები თქვენთან, მე შე-
ვისწავლი თქვენს მეცნიერებას და მერე წაგიყვანთ
ჩემს სამშობლოში ჩემი უბედური ქვეყნის გასანათ-
ლებლათ.

ჩანჩურ ოღლი ძლიერ გაახარა ამ გარემოებამ,
მაგრამ არც ბარბაქაძე მოტყუებულა ანგარიშში:

ას ოც ქართველ რკინის გზელთა შორის გა-
ზეთებმა მხოლოდ მარტო იმისი გვარი აღნიშნეს,
დანარჩენი 119 ქართველი რკინისგზელი, რომელთაც
ადირბეიჯანთან თანამშრომლობაზე უარი სთქვეს, ვინ
იყვნენ, ჯერაც არავინ იცის. ისტორიას მხოლოდ
ბარბაქაძის სახელი გადევს.

„სჯობს სახელისა მოხვეჭა ყოველსა მოსახ-
ვეჭელსა“.

მორიელი

შექანჯალებულის ლექსები

აირი და მაირი

დაუკარით დაირი,
 სულ სხვა და სხვა ნაირი...
 დაუკარით გიტარა,
 გინდ იცეკვეთ, გინდ არა...
 დაუკარით პიანინო,
 უნდა ვათამაშოთ ნინო...
 (ჩუმათ! ცხვირზე არ მიკბინო).
 დაუკარით როიალი...
 ჩამოუვლის ჩემი ქალი...
 როგორ ცხვრობ ყარდაშ, ალი?!
 ხომ არ გტკივა ჩემო, ძვალი?
 არ სჯობდა აჯაფ-სანდალი
 გეჭამა ადერბეიჯანში?!
 რათ ამოგვიღე ნიშანში?!
 მოგენატრა ვგონებ ფლავი?
 თქვენი ომიც ჩანათლავი.
 ზავი გვახოვე დროებითი,
 სწორედ რომ ყოფილხარ ფინთი!
 არ გეომათ, რა გიშავდათ?
 განა ბატონი არ გაყავდათ?
 „გაწითლება“ დაიჯინეთ,
 თუ ვინ სხვები დაიჯინეთ,
 გაგიფრინდათ რესპუბლიკა,
 არ გაქამეს თქვენ ბუბლიკა?!?
 და ვგონებ „ავტონომია“,
 დიდ რუსეთს შენთვის სდომია,
 მაგრამ, ეჭვ ძმაო ალია,
 რაც მოხდა შენივ ბრალია...
 ჯერ ბევრს მოგ კვებენ ძალიანს,
 თქვენა და თქვენს კვანტალიანს,
 თქვენ მაშინ მოხვალთ კუკუაზე,
 როცა მიდგებით ყუაზე...
 მტერს მუხთალს მუშტი მაგარი
 კისერში თუ არ ჩაჰკარი,
 ისე ვით დაიმეგობროთ
 რომ მოსვენებით იცხოვროთ...
 მტერს ვინც რისხვას არ უჩვენებს,
 ის ვერას დროს მოისვენებს,
 მას თაობა შეაჩვენებს,
 მომავალი ზურგს უჩვენებს
 კრულვა რისხვით მოიხსენებს.
 კუკ-კოლის ვინ წაასვენებს?!
 რავქნათ, კადევ არ გვასვენებს,
 (იმას ღმერთი შეაჩვენებს)
 ბათუმის ოლქს ის „პატრონობს“,
 ყაჩაღებს აძლევს პატრონებს,
 თავხედებს აიარაღებს.
 ჩვენს სახლის კარს ურცხვად აღებს,
 ურცხვად სთელავს ჩვენს, ბაღებს,

მაგრამ თავზე ხელ-ანაღებს,
 მის მსგავს თავხედ, ფლიდ ყაჩაღებს
 ჩვენ აქედან გზას უჩვენებთ,
 პირ-უკულმა წაფასვენებთ:..
 ფლიდმა ბარდი სულ ვერ ღლიტოს,
 რამდენიც რა ითაღლითოს,
 სურს მტრებს ჩვენზე მიუთითოს,
 ძმები ძმებსა გადაჰკიდოს,
 ტკბილი ლუკმა რომ ხელთ იგდოს.
 კუკ-კოლისი, კუკ-კოლისი
 ყველამ ვიცით საქმე მისი,
 მჯერა, მჯერა, მოვესწრები-
 — ძირს ეყაროს ჩვენი მტრები,
 დაღეწილი ქონდეთ მხრები,
 ჩვენი ჯარი, მძლე მხედრები.
 მტრებს ებრძვიან ვით აფორები ..
 დაუბნის მათ დავთრები...
 დღეს მღვრიე წყლით დავითვრები,
 ჩემს ანუსის ჩავეკვრები...
 დიპ-ტრუმ. . დიპ-ტრუმ!...
 დიპ-ტრუმ, დიპ-ტრუმ!
 აბა, დოლი, აბა, თარი!
 ტაში ბიჭო, ტაში, ჩქარა,
 დავტრიალდეთ როგორც ჯარა,
 ჯერ ჩამოვიცვათ მესტები...
 რუსეთის კომუნისტების,
 პარტია რათ დაიშალა?!
 მოლოდინმა გაუწყალა
 საცოდავებს გული, სული,
 სცდილობდნენ ძალა რუსული
 ჩვენს საქმეში ჩაერიათ,
 მაგრამ გზა კი აერიათ...
 ლენინს ფული გაუფლანგეს,
 მახე ყველგან მრავლად აგეს,
 „სოფნარკომი“ ვერ ააგეს
 საქართველოს სამეფოში...
 შეაყოლონ მაშ ბაქოში,
 ჩამოიცვან ფეხზე ქოში...
 მაგრამ არა, დახე მელი?!-
 — არ სურთ დასთმონ საქართველო!
 კვლავ სურთ გაიტანონ ლელი,
 არც ნაკლები და არც მეტი-
 ცენტრალური კომიტეტი
 შექმნეს საშობლოს ფარგებლში
 რომ ცხვრები არიონ მგლებში,
 კვლავ რომ ვინმე მოპატიჟონ,
 კვლავ რომ ვინმე გააგიჟონ...
 დიპ-ტრუმ-დიპ-ტრუმ!!
 დოლი, თარი,
 აბა ბიჭო, ტაში, ჩქარი...
 ნახეთ, ახლად გამომცხვარი
 „მოლოდინი პროლეტარი“

„მწუთხე“ არის ნამეტარი,
 მოუწოდებს ახალგაზრდებს,
 „კომუნისტის“ ვინც თავს დასდებს,
 ყმაწვილებს უწვდიან ხელებს-
 ნორჩებს, სისხლ-მჩქეფთ და ტვინთხელებს;...
 (ალბათ კიდევ ასახელებს)
 გურულ-იმერ ქართლ-კახელებს-
 — აღარ სტოვებენ არავის...
 ჩუ! კიკინი შესმის კრავის...

შექანჯალებული

ყვითელი ფოთლები

მე პატარობიდანვე შევიყვარე ყვითელი ფერი
 ჩემი სააღდგომო ბლუზა უქველათ ყვითელი ფე-
 რის უნდა ყოფილიყო, ჩუსტებზედაც ყვითელი არ-
 შა მიყვარდა, ხოლო პასკა ყოველივე ეჭვს გარეშე
 ყვითელი კოჭით უნდა ყოფილიყო შეზავებული.

ამ ყვითელ ფერისადმი სიყვარულში ბებია ჩემს
 მიუძღვის უმთავრესი ღვაწლი.

— წადი, შვილო, მამა შენს ყვითელი აბრეშუ-
 მის ჭიის თესლი აყიდინე, მერე როცა პარკს გავ-
 ყიდი ყვითელ ბლუზას გიყიდიო—მეტყოდა ხოლმე
 ბებია ჩემი და პირნათლათ ასრულებდა თავის და-
 ნაპირებს.

— ბები! რატომ ყვითელ თესლს ყიდულობ,
 თეთრი არა სჯობია? შევეკითხებოდი ხოლმე მე.

— ყვითელი პარკი უფრო ძვირათ ფასობს—გე-
 ნაცვალოს ბები.

— ყვითელი პარკის სიძვირე თეთრზე ჩემთვის
 საკმარისი შეიქნა, ყვითელი ყველაფერი მაღლა
 დამეყენებია თეთრზე და წითელზე.

რაც დრო გადიოდა ყვითელ ფერს უფრო თა-
 ყვანს ვცემდი და ვეძებდი ჩემებრ მის მოყვარულებს,
 მაგრამ ამაოთ, ჩემი პარტიის ხალხს ვერ მივაგენი.

ერთ მშვენიერ დღეს სრულად მოულოდნელათ
 ამეხილა თვალები. თურმე თფილისში, ჩემს საყ-
 ვარელ თფილისში, მთელი ორგანიზაციაა ყვითლე-
 ბისა.

— ოხ, თედო ლლონტო, შენი სულის ჭირივე,
 შენი! თუ შენ არა, მე დღესაც ობოლი ვაქნებოდი.

უნდა გამოგიტყდეთ, რომ თედო ლლონტის ნა-
 წერებს დიდი ხანია ვკითხულობ, და არც ერთხელ
 ამ ხნის განმავლობაში მისი წერილის შინაარსი არ
 გამიგია. დღეს კი, ოხ თედო! თედო!

თურმე მთელ თფილისის კავშირებში ყვითელი
 მუშები ყოფილან, მე კი ისინი წითლები მეგონენ
 და მეჯავრებოდნენ არა. როგორ ვერ შევატყვე ალ-
 ფეს ხელაძეს მაინც სიყვითლე? ყვითლების მეთაური
 თურმე ეს ყოფილა და მე კი არ ვიცოდი. პირველ
 მაისს ალფეს ხელაძეს წითელი ლენტი ჰქონდა გუ-
 ლზე მიბნეული (ცხადია, ჩემ მოსატყუებლათ)

— ოხ, თედო! თედო! რითი გადაგიხადო ესო-
 დენი სიკეთე? მთელი ის წყევლა საყვედურები, რაც
 „მეცნიერული“ წერილების კითხვის დროს შენთვის
 გამომიგზავნია რო უკან წავიღო მაინც არ იქ-
 ნება გადახდილი შენი სიკეთე!

— მაშ გაუმარჯოს თედო ლლონტს და მის ყვი-
 თელ აღმოჩენას!

— ღმერთმა. აცხონოს ბებია ჩემი, რომელმაც
 შემაყვარა მე ყვითელი ფერი!

— ხოლო ბებია ჩემის დანაკლისი სიცოცხლე
 (ცხონებული 119 წლისა გარდაიცვალა). შეემატოს
 თედო ლლონტს!

ბომბოთელი.

სიღნაღეჯებს

ყური მიგდე შენ, მკითხველო,
 სიღნაღსა გვაქვს სამკითხველო.

ათასობით წიგნებს ნახავთ

ბულვარზედაც დაინახავთ.

მე მიშრება უკვე ხახა..

იქნებ მკითხო: რასა ჩემახავ?

წიგნები აქვთ დანომრილა,

სიღნაღეჯებს უყვართ ძილი...

პური არ აქვთ, აქვთ ხომ ფქვილი.

მაწონი და ლეკის თხილი.

მუშაობენ ერობაში...

მათ არ უყვართ ტულუშბაში,

კარგია აქ დღეობაში,

ტიკით ღვინო, ჯამით ხაში,...

ბულვართანა ნახავ გველოს,

ყველა იმას შემოევლოს

ნუნუათი საქართველოს

აკურთხებენ მერე გველოს.

ჩვენისთანა ბედნიერი,

და ექიმი კანდიერი

განა არის სადმე შვილი

გინდ ავიღოთ ბენაშვილი?

დროზე ნახე შენ ექიმი,

დაგინახავს, მოსდის ღიმი...

სასამართლოს გინდა გავლა,

დაგიხვდება იქვე შალვა

წესი, რიგი კარგი გახლავთ

მაშინისტკებს დაინახავთ.

მანქანაზე მუშაობენ,

იმავე დროსვე ჭიკჭიკობენ.

ბულვარია სანატრელი

ღამით გინდა შენ სანთელი,

ქუჩებია სრულად ბნელი,

სიარული გამართებს ნელს.

შალაურელი.

კორესპონდენტი.

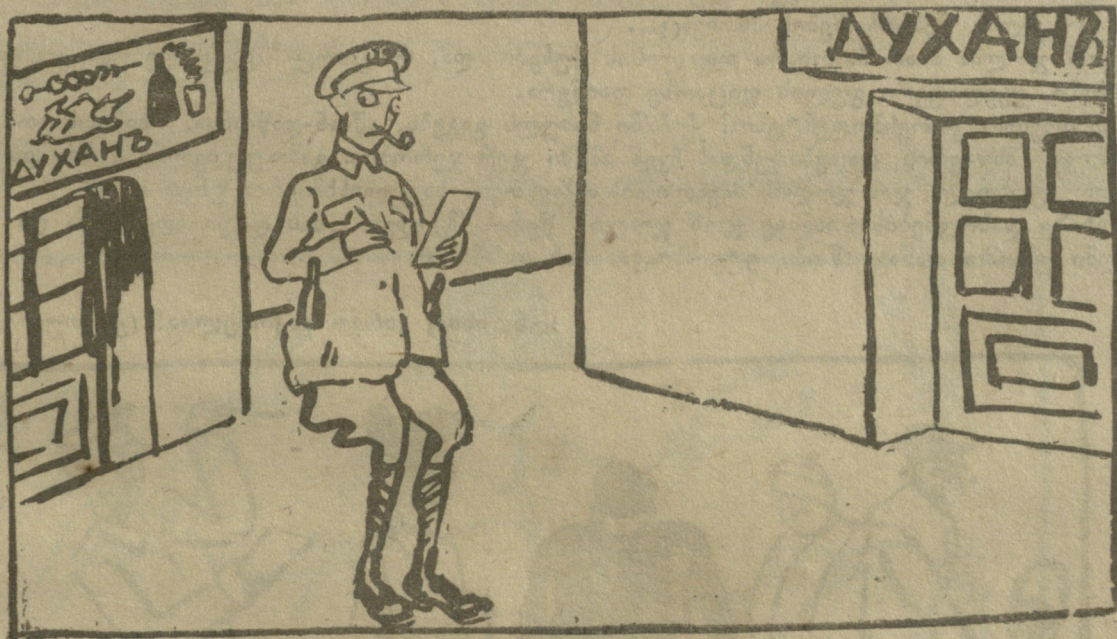
ანუ
სინდისიც კირგი საქონელია

„კორესპონდენტი იგია,
გაზეთს რომ მისწერს წერილსა.
თუ ტყუილები მისწერა,
სინდისზე ყოფილა მწყურალად.“

სოლომონ ზურგიელიძე.

ჩვენი დღთაებრივი სოლომონი ყოველთვის და ყველაფერში წინასწარმეტყველი იყო. კორესპონდენტის ღირსებაზე სხვათაგან ბევრი უთქვამთ, მაგრამ სად სოლომონი და სად სხვანი! მოქალაქენო, სადღა არიან დღეს პატროსანი და სინდისიერი კორესპონდენტები? ჩვენი, ქართული, პრესა ამ მხრივ განსაკუთრებულ კრიზისს განიცდის და ამიტომ ყოველი მაგალითი უცხოეთისა დიდს ყურადღებით უნდა შევისწავლოთ, შევითვისოთ და ცხოვრებაში გამოვიყენოთ. მოქალაქენო! უცხოელები (მე ინგლისის, საფრანგეთის, ამერიკის და სხვათა პრესაზე მოგახსენებთ) არაფრის გულისთვის არ გადაუხვევენ სიმართლეს, პრესის მოსყიდვა მათ სიზმარშიაც არ დაესიზმრებათ, ფულის გულისთვის... მაგრამ რაღა გავაგრძელო, აი ქვემოთ მოყვანილი სურათები თქვენ ისედაც ნათლად დაგიხატავენ მათ სიტყვიზს.

სინდისიც კირგი საქონელია! (ქართული თქმა)

როდესაც პატივცემული კორესპონდენტი „ტაამსისა“ ჯონ ჯოლი თფილისში ჩამობრძანდა, საქართველო უკვე ერთი წლის დამოუკიდებელი იყო. ის სახრჩობელები, რომლებიც ჩამწკვრივებული გვექონდა თავისუფლების პირველ დღეებში მთელ რუსთაველის პროსპექტზე და რომლებზედაც უმთავრესად რუსებსა და სომხებს ვახრჩობდით (თქვენ კარგათ გეხსომებათ ეს ამბავი), ჯონ ჯოლის ჩამობრძანების დროს აღებული იყო და ამ გარემოებამ ძლიერ დააღონა პატივცემული ჯონი. მან მწუხარე თვალები მიმოავლო ქუჩას და ჰოი, საკვირველებავ!

- მარჯვნივ დუქანი!
- მარცხნივ დუქანი!
- ნეტავ რა არის ეს დუქანი?! ცნობის მოყვარეობით წარმოსთქვა ჯონ ჯოლმა და მარჯვნივ

ჩაუხვია.

სინდისივ კარგი საქონელია! (ქართული თქმა)

როდესაც მარცხენა მხრის ღუქნიდან ჯონ ჯოლი ქუჩაში ამოვიდა, ეს უკანასკნელი უკვე ნანგრევებსა და ჯოჯოხეთურ სანახაობას წარმოადგენდა. ჯონ ჯოლმა ამოიღო კარანდაში, ხოლო უბის წიგნის ნაცვლად სტერლინგი და დასწერა:

— ქალაქი თფილისი საშიშარ სანახაობას წარმოადგენს. არც ერთი სახლი, არც ერთი ტელეგრაფის ბოძი, არც ერთი ქუჩის ფანარი სწორათ არა დგას; ყველაფერი მინგრეულ-მონგრეული და მიღრეცილ-მიღრეცილია. ქუჩებში გააფთრებული ბოქსია (კრივი) გამართული. მდგომარეობა უცხოელისათვის სახიფათოა, არა თუ მარტო სურსათის მხრივ (აქ ერთ წვეთ ღვინოს ვერ იშოვნის) არამედ სიცოცხლის შენარჩუნების მხრივაც...

ჯონ ჯოლმა აიარ ჩამოიარა თფილისის ქუჩები და, როგორც დაკვირვებულ კორესპონდენტს შეეფერება, ყველაფერი გულის ფიცარზე დაიწერა.

ქართველო კორესპონდენტებო! ქუჩაში ნახულს გაგება, აწონ-დაწონვა, სინდისიერი შეფასება და შემდეგ მსჯავრის დადება უნდა! ჩვენ ამაში ჯერ-ჯერობით გამოუცდელნი ვართ და მამ პატივცემულ უცხოელ ჯო ჯოლის მაგალითით თქვენთვის საგულისხმეო უნდა იყოს.

ბინაზე დაბრუნებისასთანავე ჯონ ჯოლი წერას შეუდგა. მას დიდი აღელვება და საქართველოსადმი უზომო თანაგრძნობა ეტყობოდა. მან დასწერა:

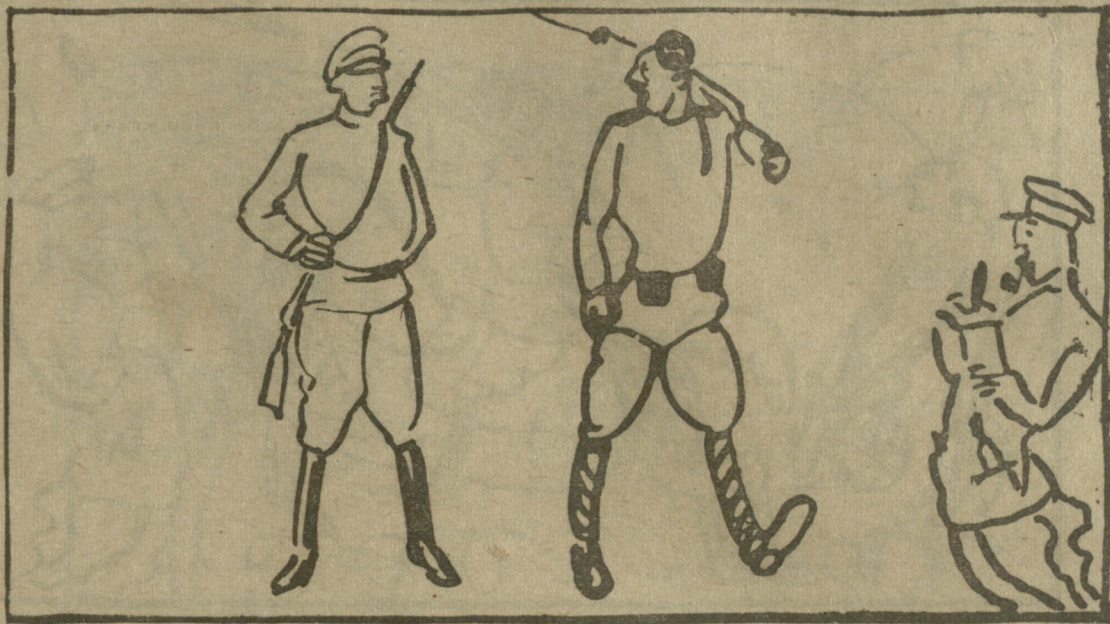
სინდისივ კარგი საქონელია! (ქართული თქმა)

— თფილისის ქუჩებში თქვენ ვერ შეხვდებით ვერც ერთ ადამიანს, განურჩევლათ სქესის ეროვნებისა, რწმენისა და მიმართულებისა, რომ თავზე კრილობა არა ჰქონდეს შეხვეული...

კრილობა აქვს მიღებული არა მარტო ადამიანებს, არამედ პირუტყვებსაც!.. აქ ვერ ნახავ ვერც ერთ ძაღლს, ცხენს, კატას რომ თავი შეხვეული არა ჰქონდეს.

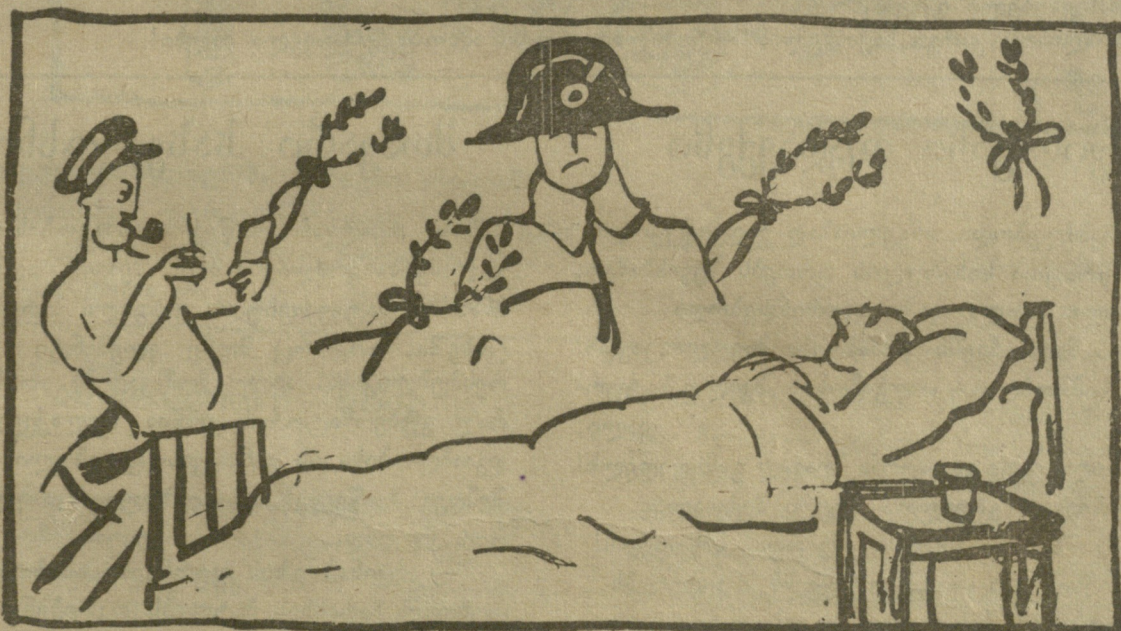
სინდისიკ კარგი საქონელია! (ქართული თქმა)

ჯონ ჯოლო განაგრძობს!

— საქართველოს ჰყავს ჯარი და სახალხო გვარდია. ისინი ერთმანეთს სჭამენ. ქუჩაში გვარდიელი და ჯარის-კაცი ერთად ვერ გაივლის, უთუოდ ერთმანეთს დახოცენ და შემდეგ შესჭავენ. ქართველებს ბრძოლა არ ეხერხებათ: ჯარიც და გვარდიაც ერთთავად მხდალები არიან, სომხებს და თათრებს ამ მხრივ არა ჰგვინან!

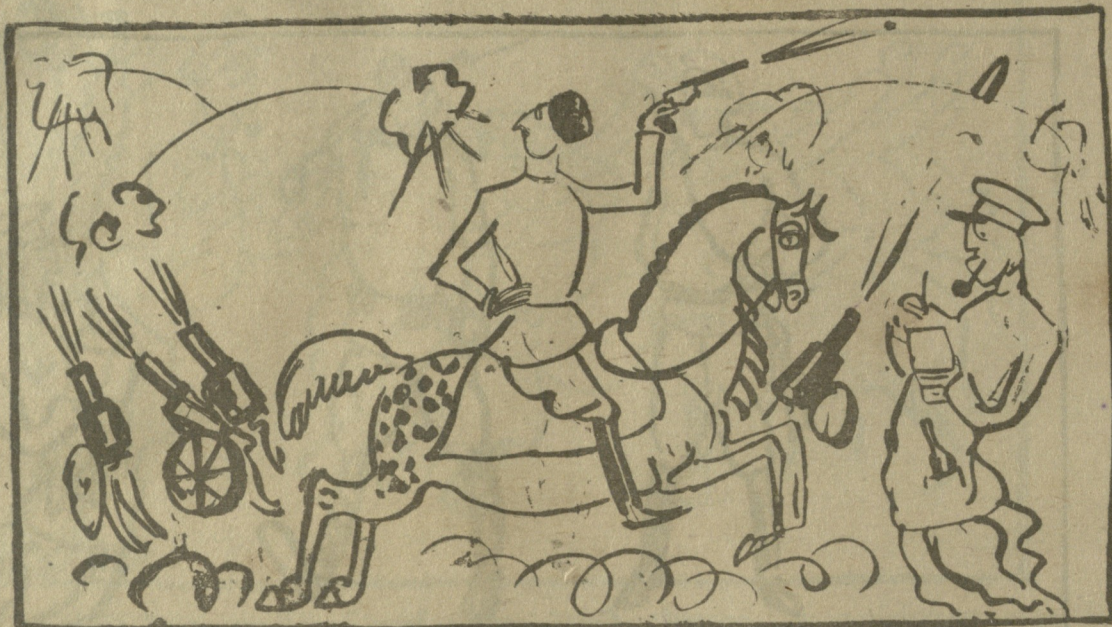
სინდისიკ კარგი საქონელია! (ქართული თქმა)

— სახალხო გვარდიას ვინმე ჯუღელი ხელმძღვანელობს, ყოფილი მოსკოვის სტუდენტი. ის წინეთ ბოლშევიკი იყო და ახლა, როგორც კი დაინახავს რუსეთის ბოლშევიკებს იმ წამსვე თფილისში საბჭოთა მთავრობას გამოაცხადებს. ესთხოვ რედაქციას ამაში ეჭვი არ შეიტანოს. თანახმად ქართული ადათისა ვფიქვავ ჩემს უღვაშებს,*) ცნობა სწორია. ვალიკო ჯუღელმა ძილი არ იცის, ვინაიდან მუდამ დაფნის გვირგვინები და ნაპოლეონის სახელი ელანდება.

*)სამწუხაროდ კორესპოდენტს უღვაშები არა ჰქონდა. არ ვიცით ქოსა იყო თუ იპარსავდა.

სინდისიკ კარგი საქონელია! (ქართ. თქმა)

— ბატონი ჯუღელი, განაგრძობდა კორესპონდენტი ჯონ ჯოლი, ძლიერ მოუსვენარი და პატივის მოყვარე კაცია. მას ერთ დღესაც არ შეუძლია უჩხუბრათ გასძლოს. იგი დღიან-ღამიანად ცხენზე ზის და ხელოვნურად ჰქმნის ფრონტებს. ჯერ იყო და სომხებს დაეცა. საბრალო ხალხი შეავიწროვა. ახლა მას განზრახული აქვს ჩვენს, ინგლისის მოკავშირე აჭარისტანს დაეცეს და ჩვენი ყოველი ნაწილი ქ. ბათუმი წაგვართვას.

აი ასე მიუდგომლად, ასეთი სისწორით აღნუსხა ბ-მა ჯონ ჯოლმა ჩვენი ცხოვრების ყოველი წერილმანი და გააგზავნა ინგლისში, რომ მის თანამემამულეებს უტყუარი წარმოდგენა ჰქონდეთ ახლად განთავისუფლებულსა და საერთაშორისო ფერხულში ჩამბულ პატარა საქართველოს დემოკრატიულ რესპუბლიკაზე.

ქართველო კორესპონდენტებო! ისწავლეთ უცხოელებისაგან, როგორ უნდა კორესპონდენციების წერა, როგორ უნდა პატარა ერის დახმარება, როგორ უნდა სიმართლის, სიწმინდისა და სიფაქიზის დაცვა! ჩვენ დარწმუნებული ვართ, რომ კორესპონდენტი ჯონ ჯოლის მაგალითი თქვენთვის ამ მხრივ ბევრი რამის მაჩვენებელი იქნება.

„სინდისიკ კარგი საქონელია“ — ტყვილად როდი ამბობს ქართველი ხალხი!

ძვირფასი ოცდაექვსი

მთავარი სახელოვნოები.

რომ შემძლებოდა, ანგელოზად გადაქცეოდი, ქარის სისწრაფით სიხარულის ფრთებს შევისხამდი, აღტაცებული მადლა ცაში ავფრინდებოდი ოცდა ექვს მაისს ჩვენს წინაპრებს მივულოცავდი: დედა სამშობლო — თარგამოსის შვილთ სატურფალი,

ტყვედ ქმნილი უკვე გაღაურჩა მრავალ განსაცდელს! დიადი ბრძოლით გადალახა მტერი მუხთალი და მიადწია მზის სინათლეს, ძვირფას საწადელს!

ნაზი მაისის „ოცდაექვსი“ ყელს მოიღერებს, ზეიმს გადიხდის საქართველო თავისუფალი! რაინდი ერი კვლავ მოსეულ მტრებს მოიგერებს, ალბათერ დროშებს გადმოხედავს განგების თვალი.

ვიგო ხეჩუაშვილი.

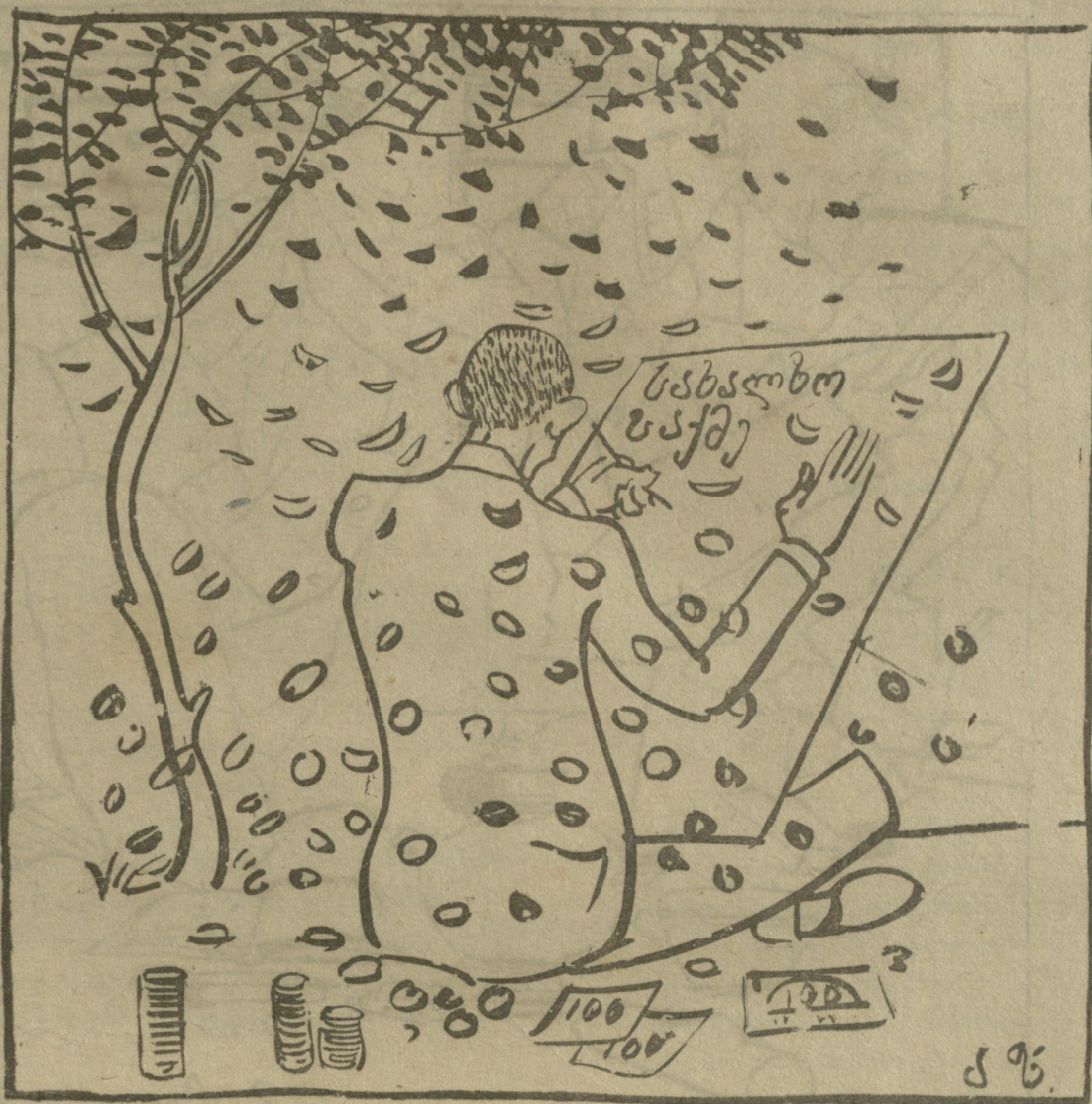
— თვალსაჩინო წვერი გამგეობის ილიკო მანჯგალაძე ხანგრძლივ ძებნის შემდეგ აღმოჩენილ იქმნა. ის დატყვევებული ყოფილა ბათუმის საოლქო ციხეში, როგორც მანვე ელემენტი აჭარისტანის რესპუბლიკისა. ახლო მომავალში თანახმად გენერალ გუბერნატორის კოწია სულაქველიძის შუამდგომლობისა ის განთავისუფლებული იქნება, რის შემდეგ მიიწვევენ რკინიგზელთა თავდაცვის ბიუროს წევრად.

— რკინის გზის ფურნეები ამ ბოლო ხანს საუცხოვო ხარისხის მატლებს აცხობენ. სამწუხაროდ ხანდისხან მატლებში პური ურევია, რაც დიდ აღშფოთებას და უკმაყოფილებას ჰზადებს.

— რკინიგზელთათვის ცნობილს, ემიგრანტ სოლ. დოლიძეს სტატისტიკის მიხედვით საზღვარ გარეთიდან დაბრუნების შემდეგ წარმოუთქვამს 227 სიტყვა. აქედან მხოლოდ ორჯერ ნაწიპარაკეში არ არის ნახმარი ფრაზა: „როცა მე შვეიცარიაში ვიყავი“.

ციც!

„უხვად დასწერდი, ზღვასაცა შესდის და გაედინების“.

თედორეს მწერლობა ბარაქით სჩვევიან:
 „ყვითელი ფურცელნი“ თავს დაეფრქვევიან...
 და ყვითელ ფურცელთა შერთვა რა ინება,
 „ყვითელი ფურცლებიც“ მით გაედინება.

სამშობლოს ხსნა

დ. ხარაგაული. გაგვილიმა ბედმა. ჩვენი მწვავე მდგომარეობა ისტორიის ჩაბარდა. ჩაბარდეს. დიდი კვლევა-ძიების შემდეგ ამხ. ს. ბოჭმა ამხ. თ. ნ.ლის სახლში აღმოაჩინა ფულის მდიდარი მადანი; აღმოჩენისათანავე მან დაარსა ეგრედ წოდებული „სცენის მოყვარეთა საზოგადოება“, რომლის მიზანია გათხელებული ჯიბის გასქელება. მადნის დასამუშავებლათ საუკეთესო საშუალებათ მიჩნეულია ყოველ კვირა-უკმე დღეებში ყოველ წევრთათვის მორიგეობით იმართებოდეს საბენეფისო საღამოები ადგილების, რაც შეიძლება, მეტი ფა-

სებით, 300-600 მდის. საზოგადოება მეტად ცხოველ მყოფელი გამოდგა, რაც იქიდანაც ჩანს, რომ ამ ჟამათ წევრთათვის ბენეფისები მეშვიდეჯერ იმართება, რიგში დგას ამხან. იორ. ნ-შელი; უკანასკნელმა ბენეფისმა დატოვა წმინდათ 40000 მან. იმ ხარჯების გამოკლებით, რაც მეორე, მესამე და სხვა დღეებში გაწეული იყო ამხანაგ მ. დევ-ნის სამიკიტნოში; აშკარაა, ამხანაგობაში ჩაწერა მეტად ხელსაყრელია ყველასათვის, და ამხანაგობაც მოუწოდებს რესპუბლიკის ყველა მოქალაქეთ ჩასაწერათ, რომ წელი გაუმავრონ ეკონომიურათ დაქვეითებულ სამშობლოს; ჩაწერა შეუძლია ყველას. მისამართი: სამიკიტნოს შესახვევი, ს. ბოჭ. ან კ. გ. უთო.

სტამბოლისაკენ.

1-მათი აღმატებულება. თქვენო აღმატებულებავ გზა დიდი გვაქვს, შეგვიძლია საკმაოდ შევისწავლოდ თათრულს ენა. ამბობენ ადვილიაო...

2-მათი აღმატებულება. ქართული ვისწავლეო, თქვენო აღმატებულებავ, — ფოთმა არ მიგვიღო, სამშობლო ენამ ბათუმი დაგაკარგვინა, ახლა მარტო თათრულია დაგვრჩენია.

ზესტაფონი.

მიმართვა ბ-ნ ეშმაკს და თავუნას!

ჩვენ, ქვემოთ ამისა ხელის მოწმენი, ქ. ზესტაფონის მცხოვრებნი, ტომით ს-დემოკრატნი, მამრობითი სქესისანი კიკო და სიკო, მოგმართავთ თქვენ შემდეგი თხოვნით: მთელი შორაპნის მაზრა, და კერძოთ კი ქ. ზესტაფონი მოკლებულია თქვენი წყლობის თვალს. იმდენათ წათამამდა ადგილობრივი საზოგადოება და, თქვენ წარმოიდგინეთ, თვით საქმის ხალიც, რომ დაავიწყდათ ყველაფერი, რაც ყოველმა მოქალაქემ მამოჩვენოსავით უნდა იცოდეს. ამიტომ ჩვენ, კიკომ და სიკომ, საქიროთ დავინახეთ გავაცნოთ თქვენ ყველაფერი საქმენი სამართახენი, მაგრამ ვიდრემდის ჩვენ, კიკო და სიკო, თქვენი სამეფოს მოქალაქეთ არ ვითვლებით, მოვიხზოვთ შემდეგს: 1). დაუყოვნებლივ ვიქნეთ ჩარიცხული თქვენს ლაშქართა სიაში, 2. მოგვეცეს უფლება თავისუფალი წერისა, რომლის გამოცხადებაც „ეშმაკის მათარაბში“ თქვენთვის სავალდებულო არ იქნება;

და 3. მოგვეცეს სრული გარანტია, რომ თქვენ ჩვენ შორაპში სასყიდელს არ შემოგვთავაზებთ.

უკეთუ ზემორე ჩამოთვლილი მუხლები თქვენ მიერ იქნება მიღებული, ჩვენ, კიკო და სიკო, ვღებულობთ თქვენს წინაშე შემდეგ ვალდებულებათა შესრულებას: 1. ვწეროთ ცოტა; და ვწეროთ მიუდგომლათ; 2. არ დავტოვოთ უმადური არავინ, ვინც კი იქნება ღირსი მათარაბის კულისა და 3. ვიქნათ პასუხის მგებელი ჩვენს მოქმედებაში მხოლოდ თქვენს წინაშე. *)

კიკო და სიკო.

*) რედაქცია „ეშმაკის მათარაბისა“ სავრცებით ღებულობს ბ-ნთ კიკოსა და სიკოს წინადადებას.

ეშმაკი და თავუნა.

ხიდები ქალაქ ზესტაფონისა. ამ ქალაქს მაზრის სამხრეთ ნაწილთან აერთებს ორი ხიდი მდინარე ყვირილაზე, რომელთაგან ერთი (ზედა ხიდი) კარგა ხანია ჩანგრეულია. მასზე ქვეითადაც სახიფათოა გასვლა. ხიდის ასაშენებლათ მიღებულია ზომები. როგორც ამბობენ, ერობას ტენიკოსები გაუგზავნია ავსტრალიაში ხიდისათვის საჭირო მასალების შესაძენათ.

რაც შეეხება მეორე (ქვედა) ხიდს, ამსამა თვის წინათ ვიღაც ბოროტ გამზრახველებმა (ზოგიერთები მდინარესაც კი აბრალდებენ) ხიდის სამხრეთის ნაწილი ააფეთქა. რათა შემდეგში თავიდან აიცილოს ქალაქმა ხიდის მოსალოდნელი აფეთქება, გადაუწყვეტია — ხიდი აღარ იქნას შეკეთებული.

განათება. ვინაიდან ქალ. ზესტაფონში ხშირათ და მოულოდნელად ქრება ელექტრონის ლამპები, ქალაქის მოურავმა განკარგულება გასცა, რათასრულიად დაიხუროს ელექტრონის სადგური და გამო-

ეცხადოს მცხოვრებთ, რომ ყველამ იზრუნოს ისევ თავისათვის საჭირო განათებაზე. ამასთან ერთად როგორც სარწმუნო წყაროებიდან გავიგეთ, ქალაქს შეუკვეთია შრომის კურტლეულობის ქარხანაში ერთი ვებერთელა დინამომაშინა 1500 ვირის ძალი-სა, რომელმაც უნდა გაანათოს მთელი შორაპნის მაზრა, გარდა ქალ. ზესტაფონისა.

ვაჭრობა-მრეწველობა.

მუნიციპალური ვაჭრობა-მრეწველობა შორაპნის მაზრაში ჩინებულათ მიდის. სამაზრო ერობა ხსნის საყვარიაში ახალ ქარხანას. ქალაქმასურსათის კრიზისის შესამსუბუქებლათ უკვე გამოიწერა ერთი ვაგონი ქინძისთავი და რამოდენიმე ვაგონი მუხის ქერქი. საზოგადოება რაგშია ჩამდგარი სანოვანის მისაღებათ.

კიკო და სიკო.

ვაი დედავ!

ვაი დედავ, მტკივა თავი...
ლამის ამძვრეს ზურგზე ტყავი,
მანც არ დამიდა ხეავი
რომ მეშოვნა საცოხნავი.

ვაი დედავ, მტკივა ტვინი...
ვის არგუნეს ორდენ ჩინი?
დროც ბევრი აქვს დასაძინი,
გავხდი ქვეყნის გასაციანი.

ვაი დედავ მტკივა თვალი...
სულ შენია, დედი, ბრალი,
რათ გამზარდე გულ მართალი,
თუ არ იყო სამართალი.

ვაი დედავ მტკივა ცხვირი...
არც ცხენი მყავს, არცა ვირი,
კარს მომადგა გასაჭირი,
თან მაწუხებს კუქის გვირი.

ვაი დედავ, მტკივა ენა...
სიმშილი და ამოდენა?!
არ ვას უნდა თხოვნის სმენა,
ცუდ უბრალოდ თავის ტკენა.

ვაი დედავ მტკივა ყური...
არვინ მომცა ლუკმა პური,
ვისაც ვსთხოვე მკრეს პანლური
(დამიფასეს სამსახური!)

ვაი დედავ, მტკივა ყელი...
„ერთსაც ვსთხოვე პასუხს ველი“,
ეგებ მომცეს ძმურად ხელი,
შემისრულოს სანატრელი.

ვაი დედავ, მტკივა გული...
არც ბონი მაქვს, არც სხვა ფული,
თუმც გვეღირსა გაზაფხული
ლუკმისა ვარ დღეს ნატრული.

ვაი დედავ, მეწვის კუქი...

ეს ქვეყანა არის ფუჭი,
 სიმშლიისა მკლავს მუხრუჭი,
 თვალნი მზად მაქვს დასახუჭი.

ვაი დედავ, მტკივა წელი...
 ნაწლავები და მუცელი.
 უსაქმურად დამდია ხელი
 რომ მეშოვნა საცოხნელი.

ვაი დედავ, მტკივა ფეხი,

არც ბეგი ვარ, არცა გლეხი,
 არ მაქვს მკადის მონატეხი,
 ამ სიცოცხლეს დავეც მები.

ერთი სიტყვით, მტკივა ყველა,
 უჭუ უჭუ ესეც ხველა.
 ნუ თუ მელირსება შველა?!
 ვაჭარიც მწოვს ვით წურბელა.

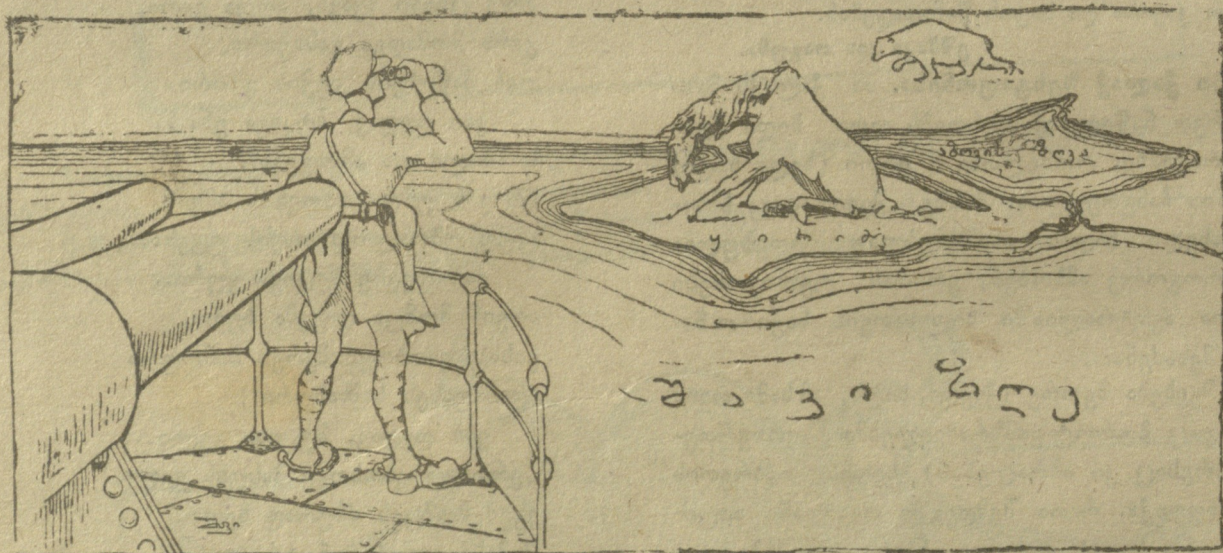
ან. განჯის-კარელი

ფოთის მილიცია.

ფოთის მილიციამ გადასწყვიდა თეატრში წესრიგის დასამყარებლათ დასდგას ტყვიისმფრქვეველი, ვინაიდან თოფებით არაფერი გამოდის.

ყირიმის ბედაური.

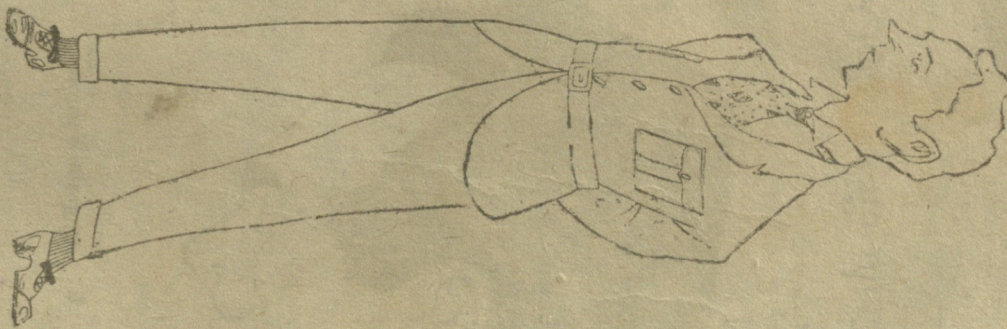

ინგლისელი. გასულ ზამთარში რაც შემეძლო ვხედნე. ეხლა კი დავარდა. თუ ამ ზაფხულზე იმ დათვმა არ შექამა... ვინ იცის, შეიძლება... მაგრამ არა, მე, როგორც ჯენტლემენს, ოცნება არ შემშგნის.

ვაგონ-რესტორანში.

გლეხი. (კონდუქტორს) უკაცრავათ, ჩემო ბატონო, ვინ არიან აი ეს პატრონები?
 კონდუქტორი. ვერ ხედავ, კაცო, ლტოლვილები არიან...
 გლეხი. ლტოლვილები? ბიჭოს, მერე ასე რამ გაასუქა?
 კონდუქტორი. სულელი ხომ არ ხარ, კაცო, ვერა ხედავ, შიმშილით არიან დაბიჯებულნი?..

სამსუგებოდა ამა სპარსეგად

ვაჟიკა
1931

საქონელ ანაბეგლანი

ბაქოს ოინები.

ბაქოს კომუნისტებმა საქართველოს დასაპყრობათ შეადგინეს „ქართული პოლკი“. სარწმუნო წყაროებიდან გავიგეთ, რომ პოლკში ერთი ქართველიც არა ჩარიცხულა.

სახელმწიფო თეატრი

ს. ევლახიშვილი

სახელმწიფო სტამბა.